

гледа и не разбира какъ изгуби и радостъ, и надежда, и охота за работа!

Той се изкачва бавно по хълма, но въ очитѣ му не гори старата жажда за земя. Въ погледа му се съзира умора. Той не може да откъсне мисълта си отъ къщи, дете жена му лежи, сгърчена отъ трѣска, жълта и ссухрена като презрѣлъ слънчогледъ. Колкото пари му паднатъ, всички отиватъ за хининъ и инъекции. А и вземъ нѣма откъде да вземе. Лихвитѣ на Земедѣлската банка тази година не може да плати. А струпатъ ли се и тѣ върху майката — свърши се неговата, отиде . . . Та и какъвъ собственикъ е вече той? И защо да се радва на ниви и имотъ, когато всичко вече е негово само на книга? Преди човѣкъ ба-ремъ имаше съ какво да се залѣгва. Ще мине край тази нива, ще си прави смѣтки, ще крои, ще смѣта и ще се прибере въ къщи съ надежда. А сега?

Нивитѣ сж си ниви, земята си е пакъ земя, но какво струватъ вече? Бѣхтешъ се цѣло лѣто, търчишъ да събирашъ като лудъ две на едно, а когато дойде редъ да изкарашъ нѣщо на пазаря, та да си посрещнешъ харча — никой не те поглежда, пъкъ и ако те погледне нѣкой — взема ти стоката колкото да не е даромъ . . .

— Криза . . . нѣма пари . . . — дума всѣки. Добре. А кжде отидоха паритѣ? Все ще да сж у нѣкого — нѣма въ огънь да сж ги хвърлили, я?

Той се извърна назадъ и се огледа.

Слънцето прижуряше. Надъ селото се дига-ше лека, прозрачна мъгла отъ прахъ и димъ. Далече, дождето погледъ стигаше, се кръсгосваха жълтитѣ и сиви полета на житата съ зеленитѣ ивици на буйнитѣ и млади царевици. Небето бѣше